

Aslında günüm sıradan bir şekilde başlamıştı. Tabii lafın gelişi. Bu asteroidin üzerinde bir gün 24 saat değil, ayrıca Güneş'in doğmasıyla da başlamıyor. Yani sıradan hiç bir şey yok ortada.

Önce, solgun yıldız ışığının altında bile ışıldayan ytterbium tepeciğinin önünden geçtim. Sonra da promethium dağından. İnsan yapımı, prizmatik. En az 1 milyon ton filan. Hem de %100 saf. Dünya'da kentilyonda bir civarındaki konsantrasyonlarda rastlandığı düşünülürse, bu asteroidi ilk keşfedenlerin niye heyecanlandığını anlamak zor değil.

Sonra yolumu biraz uzatıp limana uğradım. Yani eski limana. Göz alabildiğine uzanan, yığın yığın nadir metaller, biri yüklü biri yüklenmekte olan ama ikisi de limandan hiç ayrılmayacak iki gemi. Kimi örümceğe, kimi deveye benzeyen çok sayıda ağır iş robotu... Bir de az da olsa insanı andıran silahlı güvenlik robotları...

Güvenlik gerekliydi elbette, lazer ve nükleer batarya üreticilerinin her daim peşinde olduğu bu metaller çok değerliydi. Bunların birazını çalıp yapay keyif ve eğlence gezegeni Laitia'da ömrünüzün sonuna kadar kalabilirdiniz. Hele gemiyi götürebilirsenez kendi koloninizi bile yaptırabilirdiniz.

Yani bunların bir piyasası olduğu zamanlar demek istiyorum. Ve bu metalleri kullanan bir uygarlık. Ve onun doğal parçası olarak uzay korsanları. Hepsi tarih oldu. Şu an karşımdaki de tarihten bir yaprak. Fosiller müzesi. Hepsi ölmüş, ama ek iş olarak kendi kendilerinin mezar taşçılığını da yapıyorlar.

Bir makina mühendisi olarak pası hiç sevmemişimdir. Ama burada, onu bile özledim. Keşke burada olsaydı da hepsini kemirip bitirseydi. Ne çare, oksijen (daha doğrusu atmosfer) yok ki pas olsun.

Bir kaç genç camla kaplı biyosferden bana bakıyordu. Onlar burada doğmuştu tabii, buradaki her şey "normaldi" onlar için. Astronot kıyafeti giyip biyosferin güvenli ortamını arkada bırakıp asteroidin çekim alanından çıkabilecek kadar tehlikeli hareketler yapan bu yaşlı çatlak dışımda.

Güneş görüş alanımdaydı. Yani Dünya'dakilerin Güneş dediği yıldız. 85 astronomi birimi uzaktan seçmek biraz zor oluyordu. Ne doğru dürüst aydınlatıyor ne de ısıtıyordu. Ama yine de diğer yıldızlardan birazcık daha parlaktı. Gençlere yakından nasıl muhteşem göründüğünü anlatmak mümkün olacak mıydı?

Kendi mini-biyosferime döndüğümde beni bekleyen 30 yaşlarında, yeni kuşaktan, kızıl saçlı, güzel bir kadın gördüm. Adı Rubisya'ymış. Gerçi bütün kolonide zaten bir kaç yüz kişiyiz, ama insanın yaşama isteği olmayınca isimleri aklında tutmaya da gerek görmüyor. O beni tanıyordu tabii. Topluluğun en yaşlısı olmanın avantajı! Buraya ilk gelen yerleşimcilerden son kalandım ben. Dünya'yla aralarındaki son canlı bağ.

- Büyük-Doktor-Efendi, bir süredir tarif edemeyeceğim bazı şeyler hissediyorum. Her zaman keyifle yaptığım şeyler artık anlamsız geliyor.

Lafa "ben doktor değil mühendisim" diye başlamak isterdim ama bir şey ifade etmezdi. Tıp, fakülte ya da diploma gibi kelimelerin burada doğup büyüyenler için herhangi bir karşılığı yoktu.

Kolonideki tek tıbbi cihazı bir miktar kurcalamış olmaktan başka bir özelliğim olmadığını anlatmaya çalışmıştım gençlere, ama boşunaydı.

Sizi TILSIM'la tanıştırayım:

Kendisi ben yaşlarda (80+) ve kendi zamanına göre bile döküntü, ikinci sınıf ve ikinci el bir cihazdır. Aklına eserse çalışır. Dilinden tek anlayan benim, benim de hiç bir şey bildiğim yok. Yazılımının kayıtlı olduğu ünite bir manyetik fırtınada zarar gördü, güncelleme de gelmedi çünkü yazılımcılar da herkesle beraber ölüp gitmişti. (Bazen Dünya'nın yerinde durduğunu, bizim bir tavşan-kara deliğinden bir başka evrene düştüğümüzü ve hatta bir gün de geri döneceğimizi düşünüyorum. Kendimi inandırdığım en güzel yalan.) Gerçi depresyon ve bağımlılık gibi klasik madenci problemleri için tasarlandığı bariz, ama yine de benim için çok karmaşık.

Gençlerin gözünde ise ben ve TILSIM efsaneyiz. Bir başka alemin habercileriyiz. (Aslında burası doğru sayılır.) Şifacı, büyücü ya da şaman gibi hissediyorum bazen. Hem yarı deli olmam da göze batmıyor bu role bürününce.

- Aynı etkiyi oluşturması için lumin şerbetinden gittikçe daha fazla içmem gerekiyor. Ama biliyorsunuz fiyatı da gittikçe artıyor, böyle giderse ne yapacağım?

- Rubisya, biliyorsun stoklarımız sınırlı. şerbeti burada üretemiyoruz. Bir gram promethium satıp 1 ton şerbet aldığımız günler çok gerilerde kaldı. Belki de otorite daha uzun dayansın diye sulandırmaya başlamıştır. Her neyse, sonuçta bu krizle yüzleşeceğiz er geç.

Gözlerinde şaşkınlıkla karışık bir endişe gördüm Rubisya'nın. Buna çok nadir rastlıyorum. Evet, otorite çok oynadı genlerinize, başka türlü burada hayatta kalamazdınız, ama hâlâ insansınız işte. Hâlâ canınız acıyor.

Galiba Rubisya'nın değil benim daha çok lumine ihtiyacım var. Gençken tam üç yıl kredi biriktirip ancak sekiz saat kalabildiğim Laitia'dan unutamadığım sahnelerden biriydi: Yapay lumin okyanusu. Zaten orayı bu kadar büyüleyici yapan şeylerden biri de çıkışlarda her türlü görüntü ve kaydın elektromanyetik olarak tamamen silinmesiydi. İnsanların akıllarında kalanları anlatmasından başka dışarıya sızan hiç bir bilgi yoktu, ki emin olun çıkanlar pek az şey hatırlıyordu :)

- Büyük-Doktor-Efendi, siz ve tılsımınız, eğer isterseniz, beni daha az luminle daha çok mutlu olacak şekilde değiştirebilirsiniz. Bunu herkes biliyor. Lütfen yardım edin. Lütfen!

-Devam edecek-

Çizim : Ersan Yağız

